

Poziv mladini!

Kardinal nadškof dr. Schulte v Kölnu v Nemčiji je izdal, kakor poroča vatikanski list »Osservatore Romano«, na svoje vernike pastirsko pismo, v katerem se obrača do mladine s temi besedami: »Mladina se živo udeležuje vsega, kar je novo, kar je v pokretu, kar je moč. Domovina s svoje strani kliče mladino še bolj kakor odrasle, da sodeluje z njo pri njeni obnovi in obrambi. Tudi naš Zveličar Jezus Kristus je s križa govoril najmlajšemu med apostoli, sv. Janezu. Sedaj v sv. letu se spominjamo poslednjih trenutkov Kristusovega življenja. V teh poslednjih trenutkih velikega petka je mladina, ki ji je bil predstavnik apostol Janez, se zbrala pod križem. V tem času se tudi Cerkev kot skrbna in ljubeča mati obrača v prvi vrsti na mladino.

Nova država je priznala krščanstvo kot versko podlago države. V slovesni obliki konkordata je katoliškim mladinskim društvom zagotovila ne samo obstoj, marveč tudi posebno varstvo. Ona dobro pozna spasonosne in koristne energije te mladine, ona dobro pozna njeno neustrašeno in vztrajno borbo proti razdiralnemu duhu verskega liberalizma in organiziranega boljševiskega brezbožništva. Ona dobro zna, da katoliška mladina predstavlja nezlomljivo jamstvo vdanosti in zvestobe v službi domovine, naroda in države.

Cerkev je prejela od nove države slovesno obljubo ter zaupa tej obljubi. Zato danes vaš škof poziva vse vernike svoje škofije ter opominja vse: duhovnike in laike, moško in žensko mladino, naj so složni v železni edinosti, da tako prenesejo svojo lastno ljubezen na vsa področja v življenju naroda in države. Naj se katoliška mladina ne da v delavnosti in v izvrševanju dejavne bratske ljubezni od nikogar prehiteti, zlasti v prihodnji zimi. Kardinal se na to obrača do staršev in jih opominja, naj se ozirajo na mladino in

njene težnje ter naj ji dejansko oskrbi možnost in sredstva za pravo katoliško izobrazbo in za napredek v kršč. narodni prosveti in v katoliški nramnosti. Tako bodo s svojo mladino najboljše služili cerkvi in državi. Pomenljive in upoštevane vredne besede za mladino in starše!

*

Št. Andraž pri Velenju. Katoliško prosvetno društvo priredi v nedeljo dne 5. novembra, v Društvenem domu štridejansko igro »Koroški tihotapci«. Snov igre je zajeta iz časa bojev za Koroško ter je vseskozi zanimiva. Začetek ob treh popoldne. Vstopnina znaša: sedeži 5, stojišča 3, za otroke 2 Din. Takoj po igri pa se vrši v Društvenem domu vinska trgatev. Vse domačine in sosede vljudno vabimo, da nas posetijo v najobilnejšem številu. Bog živi! — Odbor.

Ženske žrtve drznosti.

Ne samo moški — tudi veliko žensk se je že lotilo v življenju izrednih poklicev ter drznosti, ki so zahtevale — smrtne žrtve.

Stradalka.

18letna Madžarka Freda Litvoy je stradala na sejmu v Budimpešti 9 dni, dokler se ni zgrudila in izdahnila. Omenjena si s stradanjem ni hotela oviti krog glave venca slave, ampak iz vzroka, ki je povsem razumljiv iz ženskega stališča. Bila je zaročena z mlajšim moškim in ta je študiral na Dunaju. Da bi ga lahko poročila in si kupila balo, se ji je rodila nesrečna misel: z javnim stradanjem si prislužiti denar in na ta način uresničiti svoje tolikanj zaželjene načrte. Njen zaročenec ni bil poučen o nevestini nakani. Še le po njeni smrti je zvedel, kako velika je bila njena ljubezen.

Povožena od avtomobila.

Mlada ženščina iz Čikage je hotela za vsako ceno čitati svoje ime po časopisu. Pohlep po časopisni slavi ji je usilil misel: grahovo zrno torkljati z

Henko

Zakaj se mučite s predpranjem?

Henko odloči vso umazanino na lahek način in izvanredno olajšuje pranje. Zato: Če namočite zvečer v Henko perilo, dela ne boste imeli obilo.

nosom po nasadih krog Michigan-jezera, ob katerem leži Čikago. Na tem izrednem poslu jo je povozil avto in tri dni po nesreči je umrla radi preloma tobanje v bolnici. S svojim res prismojenim načrtom ni pripravila nikomur veselja.

Med levoma.

Na sejmu v Krakavi se je ponašala mlada Poljakinja na ta način, da je bivala in spala med dvema levoma v kletki, ki je bila celo noč razsvetljena. Na ta način se je lahko občinstvo prepričalo na lastne oči, da ne zapuša junakinja svoje zverinske družbe niti v noči. Nekega večera pa je pognal mlad moški ogorek cigarete iz ust in nesreča

mu je uspelo, da je zagrabil zver za gola-nec. Dve celi uri je davil volka in bi bil sigurno brez vsakega orožja podlegel, da ni stopil taisto jutro v njegovo kočjo izredno rano sel, ki mu je donal vsakdanjo hrano. Rešitelj je ubil zver od zadaj s polenom. Kljub ranam si je natovoril pastir ubitega volka in se je podal z njim v mesto Tuzla, kjer so mu v bolnici obvezali rane.

Po 29 letih odkrit zločin.

Policija v Olomucu je prejela te dni nepodpisano ovadbo, ki je vsebovala opis pred 29 leti zagrešenega zločina. Nepodpisani ova-

pisa. Tukaj v gozdu pa je usoda žage vsakemu segla do srca; tukaj smo vsi morali poprijeti.

Nadučitelj in Erika sta me pospremila in obljubila, da ostaneta do jutra pri žagarju.

»Za prvo silo bo to,« sem rekel Eriki, »toliko časa, da se zavé iz najhujše zmedenosti.«

Dekle je bilo zelo resnobno. Opazil sem, da ima še vedno pomisleke, ali ni naše nedolžno sankanje povzročilo vse te nesreče. Toda govorila ni o tem. —

Z Boltežarjem sva takoj odrinila proti koči na barju. Stala je tam čisto temna; toda večna vrata so bila odprta. Tavalala sva v sobo in prižgala luč. Na mizi so stale skodelice za kavo, na podoknici pa so ležale vedeževalske karte; poleg njih je stala neprižgana svetilnica. Nazadnje sva preiskala vso to malo kočjo; nikogar ni bilo v njej.

»Vlačuga je šla!« je rekel Boltežar. »Čisto gotovo jo je potegnili s Tončetom. Sedaj se mi jasni. Tonče je ukradel svojemu očetu denar, zažgal nato žago, da bi prikril tatvino in je pobegnil s to črno vlačugo čez drn in strn.«

»Da, zdi se, da je takol!« sem mu pritegnil. »Fanta mora gnati brezumna strast k temu dekletu.«

»Prismojen je! Čisto prismojen! No, ne bosta tekla daleč. Kakor hitro se zdani, se popeljem v mesto in ju naznanim državnemu pravdnistvu. Sedaj bova končno le šla spat.«

Med tem, ko sva še poskušala, da bi zaprla večna vrata, je prišla do naju črna žival. Pes. Začel je cvileče lajati in je bil zelo nemiren. Boltežar je posvetil nanj s svojo svetilnico in rekel:

»Grčarjeva mrcina. Poznam žival. Najbrž išče starih dveh.«

Pes je tulil, cvillil in lajal. Stekel je košček pota po bregu navzdol, se krehavo zopet vrnil k nama, znova začel cviliti in zopet zdirjal po bregu.

»Kaj pa hoče žival? Videti je, kakor da bi naju hotel na nekaj opozoriti. Pojdiva za njim.«

Pes je tekel sem in tja skoraj brez sape. Nekako na tri četrtine pota po bregu doli je obstal in cvileč stekel na levo v gozd.